www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Diego Galdino
VORREI CHE L'AMORE AVESSE I TUOI OCCHI

Copyright © by Diego Galdino, 2015
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

Ovo je delo mašte. Imena, ličnosti, mesta i događaji plod su autorove mašte ili su izmišljeni. Svaka sličnost sa činjenicama, stvarnim mestima ili osobama koje stvarno postoje, čista je slučajnost.

Priča koja je poslužila kao inspiracija za ovaj roman objavljena je pod naslovom *Kristinin svet*, *Ganđemi*, Rim, 2002. godine.

ISBN 978-86-10-01871-4

ČUVAMO PRIRODU

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DIJEGO GALDINO

Ljubav ima *tvoje* oči

Preveo Ljubeta Babović

izdavaštvo vulkan

Beograd, 2017.

Posvećeno onom ko je odlučio da pročita ovu priču.

TA LJUBAV

Ta ljubav
tako silna,
tako drhtava,
tako očajna,
tako nežna,

Ta ljubav
lepa kao dan,
i ružna kao vreme,

Ta ljubav tako stvarna,
ta ljubav tako divna...

Tako srećna
Tako vesela
Tako jadna
(…)
pruži nam ruku i spasi nas…

Žak Prever

Šalje: Vitorija Miri
Za: Tajrona Lejna
Tema: Toskana
Datum: 20. mart 2014. godine

Dragi Tajrone,
Pišem ti da ti potvrdim ono što si očekivao. Porodica Fereti iz Četone spremna je da te ugosti u maju mesecu. Ništa ne brini, već sam se pobrinula da ih obavestim da sklone sav nameštaj iz dnevne sobe. Kuća je savršena, ima mnogo soba i sve su vrlo velike. Zamolila sam gospođu Marčelu Fereti da mi telefonom javi kada budeš stigao (da, da, ne gajim prevelike nade da ćeš biti pouzdan), kako bih mogla da ti pošaljem sve što je potrebno za početak posla.

U međuvremenu, pokušaj da bar malo ublažiš taj svoj grozan karakter – znaš, želela bih da izbegnem blamiranje…

Uz naklonost, tvoja duboko odana i veoma ogorčena agentkinja.

Vitorija Miri

U lepoti je ključ

Poput kakve velike morske životinje, međugradski autobus zaustavio se na suncem okupanom trgu i iskrcao omanju grupu putnika, koja se bez reči, po velikoj vrućini, raziđe na razne strane. Osobe koje su činile grupicu nestadoše između kuća kao što rakovi nestaju među morskim hridima, a samo jedan čovek zastade na pločniku, oklevajući i gledajući okolo u potrazi za bilo kakvim orijentirom. Bio je to jedan od onih majskih dana koji prethode letu, kada je u rano poslepodne teško videti živu dušu u okolini. Iscrpljeni od aktivnosti koje je bilo neophodno obaviti, svi su se sakrivali iza zatvorenih žaluzina ili spuštenih venecijanera. Onaj čovek pronađe jedno mesto u hladu, odloži ogromnu torbu koju je nosio na ramenu, obrisa čelo papirnom maramicom i izvuče iz džepa list papira na kojem je bila naznačena adresa porodice Fereti: u stvari, znao ju je napamet, a isto tako je znao da mu to neće pomoći da se orijentiše u tom mestu. Morao se pomiriti sa tim da će morati nekoga da zamoli da ga uputi, uprkos tome što nije voleo da priča sa nepoznatima.

Okrenu se ka ulazu u jednu delikatesnu radnju i primeti kako se trakasta zavesa zanjihala, kao da je neko upravo napravio brz korak unazad.

Kada je ušao unutra, bilo mu je potrebno nekoliko sekundi da mu se pogled prilagodi na mrak i da bude u stanju da uoči ćelavog čovu čupave bele brade, šćućurenog na klupici pored kase, koji se izuzetno trudio da se pretvara da čita neke novine.

„Dobar dan! Izvinite, nisam vas video. Izvolite?“, obrati mu se prodavac upadljivim toskanskim naglaskom, nakon nekoliko sekundi tišine.

„Dobar dan. Ja zapravo… *I'm looking for* porodica Fereti.“

„Molim?“

„Porodica Fereti. Poznajete li ih? Imam ovde adresu“, ponovi, pružajući cedulju prodavcu koji se odjednom ozari.

„Tako dakle, ideš kod Feretijevih?“ Tajronu nije baš bio jasan razlog zbog kojeg je ovaj čovek koji stoji pred njim toliko podigao glas da bi mu odgovorio. Onda mu odjednom padoše na pamet Vitorijine reči u vezi sa načinom na koji Italijani govore kada se nađu u prilici da razgovaraju sa strancima: ’Trudimo se da zvučimo samouvereno i zato podižemo glas, jer smo ubeđeni da nas tako bolje razumeju’. „Naravno da ih poznajemo, poznajemo ih odlično!“, nastavi ovaj. „Lako je: vidiš onu blagu uzbrdicu u dnu trga? Onu blizu male kule? Idi uz nju, samo pravo do Kanonične crkve, zatim prođi kroz Slavoluk Bruđi, gde se ulica račva, skreni levo i nastavi da se penješ… Drži se čvrsto za držače na ogradi, jer je na tom mestu veoma klizavo. Kada stigneš do vrha, naći ćeš se pred jednom pravom

i dugačkom prostranom ulicom; dobro, prva kuća sa desne strane je kuća Feretijevih, nema šanse da pogrešiš."

Čovek je govorio toliko brzo da je stranac uspeo da upamti samo *blaga uzbrdica i idi uz nju*, ali da ne bi uvredio tog simpatičnog gospodina i da ne bi morao da nastavlja konverzaciju koja se za njegov ukus isuviše odužila, odluči da se pretvara da je razumeo i da se tako što je brže moguće izvuče iz neprilike. U svakom slučaju, pitaće nekog drugog. Ali su ga oči verovatno izdale, zato što trgovac raširi ruke i hladnokrvno nastavi: „Slušaj. Nije komplikovano kao što zvuči, ali vidim da bi jedan stranac mogao da ima teškoća… znaš šta? *Karlaaa*! *Karlaaa*! Oh, Karla, gde si? Morate oprostiti mojoj ženi, kad god mi je potrebna, ona se uvek negde sakrije."

„Ja… nisam imao nameru da vam pravim smetnje", odgovori čovek onim previše ispravnim i tačnim jezikom, koji stranci često poznaju bolje od samih Italijana i tako zasluži pogled pun divljenja svog sagovornika, koji se počeša po bradi, u očekivanju da se njegova žena pojavi.

„Hajde de, nemoj da brineš. Nismo mi bez veze poznati u svetu po našoj gostoljubivosti."

„Hvala, onda…", reče stranac, odmahujući glavom, kao neko ko je neutešan zato što je probudio psa koji spava i sada više ne zna kako da pobegne.

„Evo me! Oh, budalo, čemu tolika galama?", iskrsnuvši iz pozadine, obrati mu se mršava i hitra ženica čiji je izgled odavao da je baš po meri za njega.

„Ženo božja, što se dereš? Ne vidiš da ovde ima ljudi?"

Žena skloni ruke sa bokova i promeni svađalački izraz u osmeh.

„Dobar dan! O, neka nova faca?“

„Izgleda da jeste. Treba da ide kod Feretijevih, hoćeš li da ga otpratiš?“

Ona dobaci mužu zažaren pogled, a odmah zatim drugi, sladak kao med, strancu.

„Pa, naravno! Hajdete sa mnom.“

Nije mu preostalo ništa drugo nego da je sledi, dok ga je Karla gnjavila brbljanjem koje nije razumeo, uprkos tome što je je italijanski naučio dosta dobro, ali zna se, jedno je reći, a drugo učiniti…

Međutim nešto je ipak razumeo, a to mu se nije nimalo svidelo. „Tako, dakle, vi ste taj čuveni australijski slikar, zar ne? Da budem iskrena, očekivala sam da ste stariji!“

Tajron, zatečen tim pitanjem, ostade za nekoliko sekundi nepomičan, iznerviran. Ali kako se to uopšte dogodilo? Zar nije zahtevao maksimalnu uzdržanost? Činilo mu se da je bio kategoričan u tom pogledu: neće tolerisati nikakvo uplitanje. Želeo je da bude sam, kao i uvek. Ali verovatno je celo mesto znalo za njegov dolazak i ne bi se iznenadio da u kući Feretijevih, spremnoj za njegov doček, bude gradonačelnik sa mesnim orkestrom. Pade u iskušenje da se okrene i vrati se, ali onda spazi zbunjenost u očima ove ljubazne radoznale žene i zato smognu snage da odgovori uz privid pristojnosti: „Da. To sam ja. Zahvaljujem vam što ste me dopratili. Sada sam… na pravom putu.“

Ona, u nedoumici da li da bude uvređena ili srećna što ne mora da prelazi čitavu uzbrdicu sa njim, pokaza na zdanje u dnu ulice i reče: „Ma nema na čemu, bilo mi je zadovoljstvo. Vidite, kuća Feretijevih je baš ona onde, ispod Tvrđave, ne možete pogrešiti!“

Čovek je pozdravi nervoznim gestom i uz mrki pogled odlučno se uhvati ukoštac sa strmom ulicom, na način na kojem bi mogli da mu pozavide i najveći biciklistički asovi. Bes mu je dao krila. Pošto nije tačno znao na koga da bude ljut, najveći deo svojih neprijatnih misli usmeri na sirotu Vitoriju, svoju agentkinju koja je, obavljajući nezahvalni zadatak da uređuje Tajronove komplikovane odnose sa svetom, pored neospornih organizacionih i diplomatskih kvaliteta, imala i sitnu manu da uvek bude kriva po definiciji.

Međutim, bio je prinuđen da suzbije te svoje unutrašnje grdnje kada mu nedostatak kiseonika prevlada nad srdžbom. Podiže glavu prema ogromnoj kuli sa bedemima koja se veličanstveno uzdizala sa vrha mesta, okružena zelenilom i visokim čempresima. Pusti da mu pogled odluta svuda okolo po valovitim poljima koja su se pružala unedogled i gde su se naizmenično smenjivala polja suncokreta, od najrazličitijih nijansi zelene do jarkožute boje. Onda raširi ruke i ispusti dubok uzdah, kao da je hteo da prigrli taj divni pejzaž. Kao odgovor na to, dunu blagi povetarac. Činio bi to često, u onim teškim i mračnim trenucima kada bi potištenost ispružila prste ka njegovoj duši i skoro mu oduzela dah: u lepoti je jedini spas, lepota je ključ svega.

Pre nego što je taj trenutak uživanja u lepoti prizora ustupio mesto potištenosti, trže se i sasvim laganim korakom uputi se prema kapiji koju su mu pokazali.